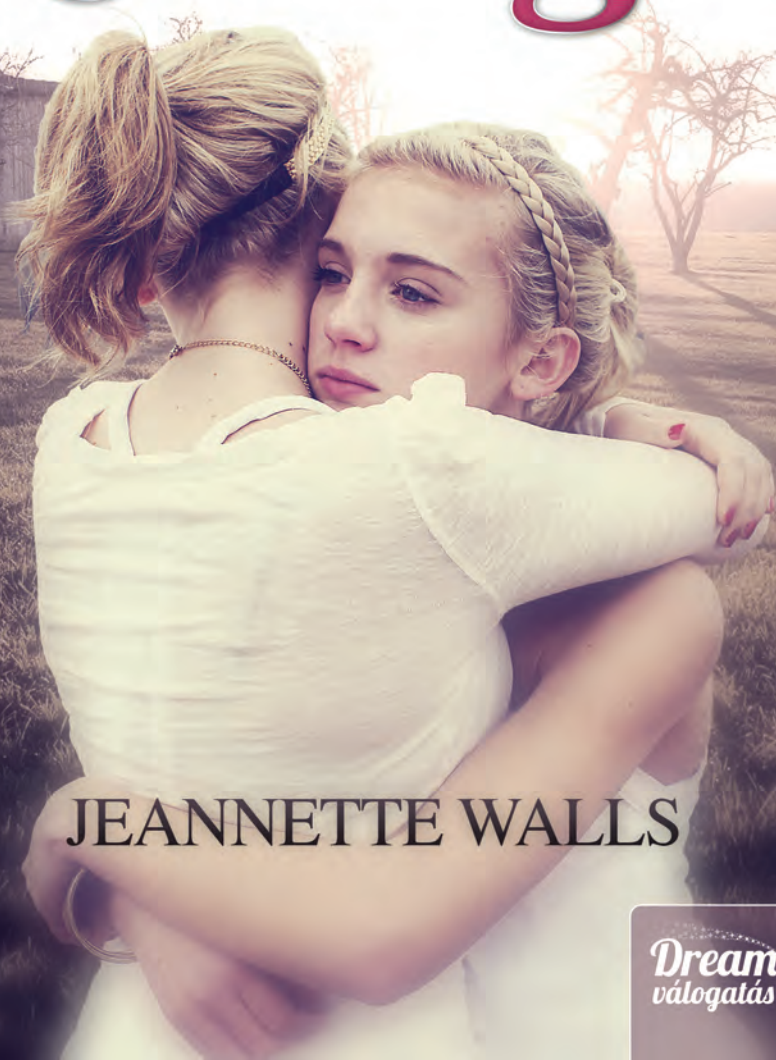

Az Ezüst Csillag

JEANNETTE WALLS

Dream
válogatás

Szívszorító és felszabadító erejű regény egy bátor lányról, aki szembeszállt a felnőttek világában uralkodó igazságtalanságokkal. Az Ezüst Csillag a képzelőerő és történetmesélés diadala.

1970-et írunk, a helyszín egy kaliforniai kisváros. Jean tizenkét éves, a nővére, Liz tizenöt, amikor művészi hajlamokkal megáldott édesanyjuk, Charlotte, aki bármerre is lakott életében, valami kivetnivalót mindig mindenhol talált, hátrahagyva őket és egy-két hónapra elegendő költőpénzt, elindul, hogy megtalálja önmagát. Egyik nap Jean az iskolából hazatérve egy rendőrautót pillant meg a házuk előtt, ezért Lizzel úgy döntenek, inkább buszra szállnak, és Virginába utaznak nagybátyjukhoz, Tinsley-hez.

A nagybácsi befogadja őket, de kevés a pénzük, így Jean nővérével együtt irodai munkát és gyermekfelügyeletet vállal Jerry Maddoxnál, a helyi textilgyár tagbaszakadt munkafelügyelőjénél. Hamar kiderül azonban, hogy a férfi agresszív és hatalommániás. Az alkalmazottai rettegnek tőle, senki nem mer szembeszállni vele. Liz azonban egy nap már nem bírja a megaláztatást. De mit tehet egy törekeny lány egy befolyásos üzletemberrel szemben? És lesz-e, aki mellé áll ebben a küzdelemben?

JEANNETTE WALLS az Arizona állambeli Phoenixben született, és a nyugat-virginiai Welch-ben nőtt fel. A Barnard College-on végzett, majd újságíróként dolgozott húsz évig New Yorkban. Walls egy virginiai kisváros mellett él férjével, John Taylорral, aki szintén író.

Tudjon meg többet a regényről:

pages.simonandschuster.com/jeannettewalls

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„Walls ért ahhoz, hogy pattanásig feszített, klasszikus drámai helyzetekbe sodorja a szereplőit. Az Ezüst Csillag egy nagyszerű, megható regény, Jean pedig egy nagyon szerethető elbeszélő.”

USA Today

„Az író nő bebizonyítja, hogy milyen jól ismeri a gyermeki szívet – és a néha a felnőttek szívében lakozó gonoszt.”

Publishers Weekly

„Nagyszerű könyv! Magával ragadó, érzelgősségtől mentes és megrendítő mese a gyermekkorról.”

The New York Times

„Jean aprólékosan kidolgozott, naivan makacs elbeszélői szólamán keresztül az író rádöbben arra, hogy micsoda hihetetlen bátorság kell ahhoz, hogy szembenézzünk a valódi démonokkal egy olyan világban, ahol a legnagyobb kihívást az jelenti, hogy ne fussunk el.”

O, the Oprah Magazine

„Walls a kamaszkorról és a komoly társadalmi változásokon áteső amerikai Délről mesél, még hozzá friss, újszerű nézőpontból.”

Kirkus Reviews

JEANNETTE WALLS

Az Ezüst Csillag

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

Amikor csecsemő voltam, a nővérem egyszer megmentette az életemet. Elmondom, hogy történt. Anya összeveszett a szüleivel, és az éjszaka közepén úgy döntött, elmegy otthonról, és minket is magával visz. Én még csak pár hónapos voltam, úgyhogy beültetett egy babakardozóba. A babakardozót aztán feltette a kocsi tetejére, bepakolt néhány holmit a csomagtartóba, majd beültette a hároméves Lizt a hátsó ülésre. Anya elég nehéz dolgokon ment keresztül akkoriban, és túl sok minden nyugtalanította – örület, örület, örület, mondta később. Teljesen kiment a fejéből, hogy engem a kocsi tetejét hagyott, és elindult.

Liz ekkor sikoltozni kezdte a nevemet, és felfelé mutatott az ujjával. Anya először nem értette, mit mond, de aztán rájött, mit tett, és beletaposott a fékbe. A babakardozó rácsúszott a motorháztetőre, de mivel be voltam szíjazva, nem esett bajom. Igazából még csak nem is sírtam. A rákövetkező években valahányszor elmesélte ezt a szerintem hihetetlenül mulatságos, ugyanakkor rendkívül drámai történetet, anya mindig hálát adott az égnek, amiért Liz ilyen okos volt. Ha nem lett volna ennyire okos, mondta anya mindig, lerepültem volna a kocsiról, és annyi lett volna nekem.

Liz élénken emlékezett mindenre, de ő egyáltalán nem tartotta mulatságosnak a dolgot. Megmentette az életemet.

Liz ilyen testvér volt. Rá mindig lehetett számítani. Ezért nem aggódtam azon az estén sem, amikor ez az egész örület elkezdődött. Anya ekkor már negyedik napja nem jött haza, de én egyedül a csirkés pite miatt aggódtam.

Az a helyzet, hogy utálok, amikor a csirkés pitének megég a széle, és mivel rossz volt a sütőnk időzítője, kénytelen voltam a kis ablakon keresztül nézni, hogyan sül, mert ha egyszer elkezd barnulni, végig figyelni kell rá.

Liz az asztalnál ült. Anya Los Angelesben volt, meghallgatásra ment valami hangstúdióhoz egy háttérénekesi munka miatt.

- Szerinted megkapja? – kérdeztem Lizt.
- Fogalmam sincs – válaszolta.
- Nekem van. Úgy érzem, most sikerülni fog.

Egy Lost Lake nevű kisvárosban laktunk, a Colorado-sivatagban, Kalifornia déli részén, és anya gyakran bejárt Los Angelesbe. Még soha nem maradt ilyen sokáig távol, általában egy vagy két éjszakára utazott el. Nem tudtuk, mikor fog hazajönni, és mivel a telefonunkat kiköttettük – anya összeveszett a telefontársasággal, mivel szerinte azok tévesen számláztak ki bizonyos távolsági hívásokat –, fel sem tudott hívni minket.

Ennek ellenére nem gondoltuk, hogy valami gond lehet. Anyának sok idejét elvette a karrierje. Amikor még kisebbek voltunk, sokszor előfordult, hogy hívott egy bébiszitert, vagy valamelyik barátnőjét kérte meg, hogy vigyázzon ránk, amíg ő elrepült Nashville-be meg más hasonló helyekre, úgyhogy Lizzel megszoktuk, hogy egyedül vagyunk. Mivel Liz tizenöt éves volt, én pedig csak éppen betöltöttem a tizenkettőt, ő volt a főnök, de nem az a fajta gyerek voltam, akit pátyolgatni kellett.

Amikor anya úton volt, semmi mást nem ettünk, csak csirkés pitét. Szerettem a csirkés pitét, képes lettem volna

minden este azt enni. Liz egyszer azt mondta, hogy ha megiszol egy pohár tejet a csirkés pitéd mellé, úgy a négy élelmiszerfajta – hús, zöldség, gabona, tej – mindegyikéhez hozzájutsz. Ez volt tehát a tökéletes vacsora.

Meg aztán szórakoztató is volt enni. Az embernek volt egy saját pitéje azon a menő kis alumíniumtányéron, és azt csinált vele, amit csak akart. Én általában feltörtem a külső, ropogós héját, belül pedig összekevertem a húst a répadarabkákkal, a borsóval és a sárga trutymóval. Liz szerint barbár dolog volt így összekeverni az egészet. Ráadásul ilyenkor elázott a héja, márpedig ő főleg a ropogós héj és a puha töltelék közötti ellentét miatt szerette a csirkés pitét. Ő ezért inkább nem törte össze a héját, hanem szép, szabályos szeleteket vágott, és úgy ette meg.

Amikor a héjuk már szép aranybarna volt, de a kis barázdák még nem égtek meg, szóltam Liznek, hogy készen vannak a piték. Ő kivetette őket a sütőből, és leültünk a szét húzható piros konyahasztalhoz.

Ha anya éppen nem volt otthon vacsoraidőben, játszani szoktunk Lizzel, olyan játékokat, amiket ő talált ki. Az egyik játéknak „Nyelj vagy hányj!” volt a neve, és az volt a lényege, hogy meg kellett várni, amíg a másiknak tele van a szája, és akkor meg kellett próbálni megnevetetni. Általában Liz nyert, mert engem elég könnyű volt megnevetetni. Néha olyan vadul nevettem, hogy az orromon spricelt ki a tej.

Liznek volt egy másik játéka is, azt „Hazudós játéknak” hívtuk. Ebben az egyik játékos mondott két állítást, egy igazat és egy hamisat, azután a másik feltehetett öt kérdést, és tippelnie kellett, hogy melyik állítás nem igaz. Általában a Hazudós játékot is Liz nyerte, de a Nyelj vagy hányj!-hoz hasonlóan itt sem számított, ki nyer. A játék örömeért játszottunk. Azon az estén nagyon izgatott voltam, mert azt hittem,

sikerült előállnom egy teljesen eldönthetetlen állításpárral, ami így hangzott: „Nyeléskor a békák szemgolyója belecsúszik a szájukba” vagy „A békáknak zöld a vérük”.

– Ez könnyű – mondta Liz. – Az a nem igaz, hogy zöld a vérük.

– Nem hiszem el, hogy elsőre eltaláltad!

– Boncoltunk békát biológiaórán.

Még akkor is arról beszéltem, hogy mennyire nevetséges és elképesztő, hogy a békák a szemük segítségével nyelnek, amikor anya belépett az ajtón. Egy piros zsinórral átkötött fehér doboz volt a kezében.

– Zöldcitromos pite a kislányaimnak! – mondta, és fel-emelte a dobozt. Önfeledten mosolygott, és sugárzott az arca.

– Különleges nap ez a mai, ugyanis hamarosan meg fog változni az életünk.

Miközben felvágta a pitét, és kiosztotta a szeleteket, anya elmondta, hogy a stúdióban találkozott egy Mark Parker nevű producerrel, aki azt mondta neki, hogy azért nem kéri fel vokálózni, mert túlságosan különleges a hangja, és leénekelné a színpadról a szólóénekeseket.

– Mark azt mondta, hogy nem való nekem a másodhegedűs szerepe – magyarázta anya. A férfi elmondta, hogy minden megvan benne, ami a sztársághoz kell, és este elvitte vacsorázni, és vacsora közben megbeszélték, hogyan indítsák be anya karrierjét.

– Annyira okos és vicces – mondta anya. – Imádni fogjátok.

– És komolyan is gondolja, vagy csak potyázni akar? – kérdeztem.

– Vigyázz a szádra, Bean – mondta anya.

A Bean persze nem az igazi nevem, de attól még mindenki így hív. Bean, vagyis bab.

Nem én találtam ki. Amikor megszülettem, anya Jeannek nevezett, de amikor Liz először megpillantott, azt mondta, hogy Jean, a bab, vagyis angolul Jean the Bean. Egyrészt mert olyan pici voltam, mint egy babszem, másrészt pedig mert a Jean és a Bean szavak rímelték, és Liz állandóan rímekben beszélt. Egy idő után aztán simán csak Beannek hívtak, mivel az rövidebb volt. Liz azért időnként szerette variálni a dolgot: volt, hogy Beanernek hívott, vagy Bean Headnek, ami babfejet jelent. Ha megfürödtem, Clean Beannek hívott, ami annyit tesz, hogy tiszta bab, és mert nagyon vékony voltam, néha sovány babnak, Lean Beannek is hívott. Ha örömet akart szerezni, királynőbabnak, vagyis Queen Beannek szólított, ha pedig rossz hangulatban voltam, gyakran nevezett Mean Beannek, ami gonosz babot jelent. Egyszer, amikor ételmérgezést kaptam egy tál romlott chilis babtól, zöldbabnak becézett, majd később, amikor már a vécékagylót ölelgettem, és még rosszabbul voltam, átváltott a Zöldebb Babra.

Liz állandóan játszott a szavakkal. Ezért is tetszett neki annyira az új otthonunk, Lost Lake neve, amely angolul annyit tesz, hogy „elveszett tó”. Gyerünk, keressük meg, mondogatta, meg hogy kíváncsi, ki veszítette el. Meg azt kérdezgette, hogy vajon miért nem kér a tó útbaigazítást.

Négy hónapja, 1970 első napján költöztünk Lost Lake-be Pasadenából, mert anya azt mondta, hogy a környezetváltozás segítene újrakezdeni a dolgokat az új évtizedben. Nekem tetszett Lost Lake, takaros kis város volt. Főleg mexikóiak éltek itt, akik csirkéket meg kecskéket tartanak a kertjükben, és akik gyakorlatilag ők maguk is ott éltek, grilleztek, meg táncoltak a rádióból üvöltő mexikói zenére. Kuttyák és macskák kószáltak a poros utcákon, a város határán pedig öntözőcsatornák vezették a vizet a termőföldekre. Itt senki sem nézett le, ha a nővéred kinőtt ruháit hordtad, vagy ha az anyukád

egy régi tragacccsal járt. A szomszéd házak mind vályogból voltak, de mi egy teraszos betonházat béreltünk. Anya ötlete volt, hogy fessük a betonkockákat türkizkékre, az ajtókat és az ablakpárkányokat pedig mandarinszínűre.

– Ne is próbáljunk úgy tenni, mintha olyanok akarnánk lenni, mint a többi ember! – mondta.

Anya énekesnő volt, dalszerző és színész. Valójában egyetlen filmben sem szerepelt, és egyetlen lemeze sem jelent meg, de utálta, ha „feltörekvő” énekes- vagy színésznőnek nevezték, meg aztán valamivel idősebb is volt azoknál, akiket a filmes újságok – amiket mindig megvett – ezzel a jelzővel illettek. Közledett a harminchatodik születésnapja, és arról panaszkodott, hogy a Janis Joplinhoz és Joni Mitchellhez hasonló felkapott énekesnők mind legalább tíz évvel fiatalabbak nála.

Ennek ellenére folyton azt mondogatta, hogy a nagy áttörés már itt van, a küszöbön. Néha visszahívták egy-egy meghallgatás után, de ilyenkor általában fejcsóválva jött haza, és azt mondta, hogy a fickók a stúdióban csak potyázni akartak, még egyszer meg akarták nézni a dekoltázsát. Anya karrierje tehát egyelőre nem termelt túl nagy bevételt a családnak. Főleg abból éltünk, amit örökölt, és ez eredetileg sem volt túl sok pénz, de mire Lost Lake-be költöztünk, igencsak élére kellett állítanunk a dollárokat.

Amikor anya éppen nem Los Angelesbe tartott, vagy onnan jött haza – ami igen kimerítő volt, hiszen oda-vissza nyolc óra az autótú – általában későn kelt, majd a nap nagy részét azzal töltötte, hogy dalokat írt, majd eljátszotta őket valamelyiken a négy gitárja közül. Az 1961-es Zemaitis volt a kedvence, annak az árából egy évig fizethettük volna az albérletet. Volt még egy Gibson Southern Jumbója, egy mézszínű Martinja, és egy brazil rózsafából készült spanyolgitárja. Amikor nem a dalait gyakorolta, akkor egy önélet-

rajzi ihletésű musicalen dolgozott. A történet onnan indul, hogy szakít a hagyományos déli értékeket valló családjával, akik mellett elviselhetetlenül fojtogatónak találja az életet, majd megszabadul a seggfej férjétől, sorra lekoptatja a csóró, semmirekellő pasijait – meg azokat a potyázókat, akik nem jutottak el odáig, hogy a pasijai lehessenek –, végül pedig a zenében megtalálja a valódi önmagát. Anya azt a címet adta a darabnak, hogy *A varázslat nyomában*.

Folyton azt mondogatta, hogy az alkotói folyamat kulcsa az, hogy az ember megtalálja a varázslatot. Azt mondta, hogy az életben is ezt kell csinálni. Megtalálni a varázslatot. Megtalálni a zenei harmóniában, az arcodra hulló esőcseppekben, a válladat perzselő napsütésben, a reggeli harmatban, ami eláztatja a tornacipődet, a vadvirágokban, amiket ingyen szedsz az út szélén, az árokparton, az első látásra rád találó szerelemben, és a szomorú emlékekben, amik akkor törnek ránk, ha azokra gondolunk, akik már nincsenek velünk. Találd meg a varázslatot, mondogatta anya. És ha nem találsz meg, tette hozzá, varázsolj te magad.

Mi hárman varázslatosak voltunk – ezt is gyakran mondta. Biztosított minket arról, hogy bármilyen híres is lesz, soha, semmi nem lesz fontosabb neki, mint az ő két kicsi lánya. Egy háromtagú törzs vagyunk, mondogatta. A három egy tökéletes szám, tette hozzá. Gondoljunk csak bele! Ott van például a Szentháromság, a három muskétás, a három betlehemi királyok, a három kismalac, a három vak kisegér, a három kívánság, a háromszoros hurrá, a három csapás. A háromtagú törzs tagjainak egymáson kívül nincsen szüksége semmi másra, mondta anya.

De ez nem tántorította el attól, hogy eljárjon randizni a potyázókkal.

MÁSODIK FEJEZET

A következő pár hétben anya egyfolytában arról beszélt, hogyan „fedezte fel” őt Mark Parker. Viccesen tálalta a dolgot, de egyértelmű volt, hogy lát valami varázslatosat, valami meseszerűt az egészben, és hogy ez nagyon tetszik neki.

Egyre gyakrabban és egyre hosszabb időre utazott Los Angelesbe – néha csak egy napra ment, de volt, hogy kettőre vagy háromra –, és amikor hazajött, csak úgy dőltek belőle a Mark Parkerről szóló történetek. Ő egy egészen rendkívüli fickó, mondta. Együtt dolgoztak *A varázslat nyomában* kottáján, szeszesebbre vették a dalszöveget, jobban tagolták a szerkezetet, csiszolgattak a hangszerelésen. Mark egy csomó szöveget is írt a darabhoz, mondta anya. Egyik nap anya hazahozott egy lemezt, és kivette a tokból a dalszövegeket tartalmazó lapot. Mark bekarikázta az egyik szerelmes dal szövegét, és ezt írta mellé: „Ezt a számot még azelőtt írtam rólad, hogy megismertelek.”

Mark specialitása a hangszerelés volt. Egy másik nap anya a Tokens kislemezeivel, a *The Lion Sleeps Tonight*-tal állított haza. Elmondta, hogy Mark hangszerelte a számot, és hogy azelőtt több változatban is felvették, de egyik sem sikerült igazán jól. A Tokensnek először nem tetszett Mark változata, de végül sikerült rábeszélnie őket, sőt, a vokálok egy részét is ő énekelte föl. Ha elég figyelmesen hallgatja az ember, ki lehet hallani a baritonját.

Ahhoz képest, hogy volt két gyereke, anya meglehetősen csinos volt. Annak idején Virginiában gimis bálkirálynőnek választották, és nem véletlenül. Nagy, mogyoróbarna szeme volt, és hosszú, szőke haja, amit otthon copfba kötve viselt, de ha elment Los Angelesbe, szépen kifésülte és feltupírozta. Elismerte, hogy a középiskola óta felszedett néhány kilót, de azt mondta, hogy a plusz súly kiemeli kicsit a dekoltázsát, márpedig dekoltázsból soha nem lehet elég egy énekesnőnek. Ha másért nem is, emiatt biztosan visszahívják.

Anya elmondta, hogy Marknak tetszenek a domborulatai, és amióta találkozgatni kezdtek, fiatalabbnak nézett ki, és fiatalosabban is viselkedett. Élénken ragyogott a szeme, amikor arról mesélt, hogyan vitte el Mark vitorlázni, hogyan főzött neki fésűskagylót, és hogyan tanította meg táncolni a Carolina shag nevű táncra. Anyát Charlotte-nak hívják, és Mark kitalált neki egy koktélt barackpálinkából, whiskyből, gránátalmaszörpéből és cukormentes kólából, amit Shakin' Charlotte-nak nevezett el.

Persze Mark sem volt tökéletes. Van neki egy sötét oldala, magyarázta anya. Mint minden igazi művész, ő is hangulatember volt, és mivel anya is ilyen volt, időnként viharfelhők árnyékolták be az együttműködésüket. Anya néha késő éjjel is felhívta Markot – ekkorra kifizette a vita tárgyát képző távolsági hívások árát, így újra működött a telefonunk –, és Liz meg én hallottuk, hogy olyanokat kiabál a kagylóba, hogy „Annak a számnak akkordra kell végződnie, nem lehet lekeverni”, vagy hogy „Túl sokat vársz tőlem, Mark!” Anya szerint ezek kreatív nézeteltérések voltak. Mark hajlandó volt elkészíteni egy demókazettát anya legjobb dalaiból, hogy megmutathassa a számokat a nagy lemezkiadók képviselőinek, és a művészek körében természetes, hogy a határidő közeledtével szenvedélyes vitáik támadnak.

Folyton azt kérdezgettem anyától, hogy Liza meg én mikor találkozhatunk Mark Parkerrel. Anya azt mondta, hogy Mark nagyon elfoglalt, folyton New Yorkba meg Londonba kell utaznia, és hogy nincsen ideje arra, hogy eljöjjön Lost Lake-be. Erre én azt mondtam, hogy elmehetnénk vele valamelyik hétvégén Los Angelesbe, hogy ott találkozzunk vele, de anya megrázta a fejét, és azt mondta:

– Az az helyzet Bean, hogy féltékeny rád és Lizre. Azt mondta, hogy szerintem túl sokat beszélek rólatok. Attól tartok, hogy Mark túlságosan birtokló típus.

Néhány hónapnyi randizás után anya egy nap azzal a hírral állított haza, hogy zsúfolt munkarendje és birtoklási mániája ellenére Mark hajlandó Lost Lake-be utazni, hogy találkozzon Lizzel és velem a következő szerdán, tanítás után. A kedd estét örült takarítással töltöttük, a limlomokat begyömöszöltük a beépített szekrényekbe, lesikáltuk a koszcscíkokat a konyhai mosogatóról meg a vécéről, odébb toltuk anya lila pillangószékét, hogy eltakarja a foltot, amit a kilötytyentett tea hagyott a szőnyegen, letörölgettük a kilincseket és az ablakpárkányokat, kibogoztuk anya szélharangjait, és lekapartuk a Nyelj vagy hányj! játékok maradványait a padlóról. Takarítás közben a *Lion Sleeps Tonight*ot énekeltük. Közösén kezdtük a dalt – „In the jungle, the mighty jungle...” –, majd a kórushoz érve Liz énekelte a „o-wim-o-weh o-wim-o-weh o-wim-o-weh” részt, anyáé volt a magas szólam („a-wooo-wooo”), én pedig aládörmögtem, hogy „ee-dum-bumbuway”.

Másnap tanítás után egyből rohantam haza. Mivel én hatodikos voltam az általánosban, Liz pedig akkor kezdte a középiskolát, mindig én értem haza először. Anya említette, hogy Mark egy küllős dísztarcsákkal felszerelt sárga Triumph TRT3-assal jár, de ezen a délutánon is csak a mi régi, barna kocsink parkolt a házunk előtt, és amikor beléptem az ajtón, láttam, hogy anya

a padlón ül, körülötte pedig könyvek, lemezek és kották hevernek nagy összevisszaságban. Úgy nézett ki, mint aki sírt.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Elment – mondta.

– De mi történt?

– Összevesztünk. Azt mondtam neki, hogy idegbeteg.

Anya ekkor elmesélte, hogy csak úgy tudta Markot Lost Lake-be csalni, hogy azt hazudta neki, Liz és én a barátainknál fogunk aludni. Aztán, amikor megérkezett, közölte vele, hogy kisebb változás állt be a tervben, és Liz és én hazajövünk iskola után. Erre Mark teljesen kiborult. Azt mondta, hogy becsapva érzi magát, kelepcébe csalták, majd elviharzott.

– Mekkora seggfej – mondtam.

– Nem seggfej. Szenvedélyes. Byroni alkat. Teljesen odavan értem.

– Akkor vissza fog jönni.

– Nem tudom – mondta anya. – Elég eltökéltnek tűnt. Azt mondta, elmegy Olaszországba, a villájába.

– Marknak van egy villája Olaszországban?

– Igazából nem az övé. Egy filmproducer barátjáé, de megengedte Marknak, hogy használja.

– Ejha – mondtam. Anya világéletében szeretett volna eljutni Olaszországba, erre itt van ez a fickó, aki bármikor oda-repülhet, amikor csak a kedve tartja. Leszámítva azt, hogy nem akart találkozni velem és Lizzel, anya számára Mark volt a tökéletes férfi.

– Bárcsak bírna minket – mondtam. – Persze akkor már szinte túl szép is lenne az egész.

– Ezt meg hogy érted? – bámult rám anya. – Azt hiszed, az egészet csak kitaláltam?

– Dehogyan hiszem – mondtam. – Csak az örültek csinálnak olyat, hogy kitalálnak maguknak egy barátot.

Csakhogyan abban a pillanatban, ahogy kiejtettem ezeket a szavakat, rájöttem, hogy anya tényleg csak kitalálta az egészet. Hirtelen forrónak éreztem az arcomat. Olyan volt, mintha megláttam volna anyát meztelenül. Egy ideig csak néztük egymást, aztán rájöttem, hogy tudja, hogy tudom.

– Baszd meg! – kiáltotta. Már nem ült, hanem állt, és elkezdett arról kiabálni, hogy mi mindent megtett értem meg Lizért, és hogy milyen keményen harcolt, és mennyi mindent feláldozott, és hogy micsoda hálátlan kis élősködők vagyunk. Megpróbáltam megnyugtatni, de attól csak még mérgesebb lett. Soha nem szabadott volna szülnie, folytatta, főleg nem olyan gyereket, mint én. Hiba volt, hogy megszülettem. A kedvünkért elhajította az életét és a karrierjét, felélte az örökségét, és mi még csak hálásak sem vagyunk.

– Nem bírom tovább ebben a házban – üvöltötte. – El kell mennem.

Azon gondolkodtam, hogy mit mondhatnék, amiről megnyugodna, amikor láttam, hogy felkapja a kanapéról a nagy kényeztetését, majd kiviharzik a házból, és becsapja maga mögött az ajtót. Aztán hallottam, ahogy beindítja a kocsit, és elhajt. Csend telepedett a házra, csak a szélharangok halk csilingelése hallatszott.

Megettettem Fidót, a kicsi teknőst, akit kutya helyett kaptam anyától, azután lekuporodtam anya lila pillangószékebe – ebben szeretetett a legjobban zenét írni –, felhúztam magam mellé a lábam, néztem ki az ablakon, és Fido apró fejét simogatva vártam, hogy Liz hazaérjen az iskolából.

Igazából anya mindig is heves vérmérsékletű volt, előfordult, hogy dühöngött vagy magába roskadt, amikor összecsaptak a feje fölött a hullámok. Ezek a rohamok általában hamar elmúltak, és utána mindnyájan úgy tettünk, mintha

mi sem történt volna. Ez a mostani azonban más volt. Olyan dolgokat mondott, amiket azelőtt soha, például hogy hiba volt megszülnie. Meg ez a Mark Parker dolog is borzasztóan furcsa és érthetetlen volt. Szükségem volt Liz segítségére, hogy együtt kitaláljunk valamit.

Liz mindig mindenre rájött. Neki így működött az agya. Tehetséges volt, gyönyörű, vicces és legfőképpen hihetetlenül okos. És ezt nem csak azért mondom, mert a nővérem. Ha találkoznál vele, látnád, hogy igazam van. Magas volt és karcsú, a bőre világos, vörösesszőke haja pedig hosszú és hullámos. Anya mindig azt mondta rá, hogy olyan, mint egy preraffaelita szépség, amitől Liz forgatni kezdte a szemét, és azt mondta, kár, hogy nem száz évvel korábban, a preraffaelita korban él.

Liz az a fajta lány volt, akitől a felnőtteknek, különösen a tanároknak, leesett az álluk, és olyan szavak hagyták el a szájukat, mint a „zseni”, a „koraérett” és a „tehetséges”. Liz egy csomó olyan dolgot tudott, amit mások nem – például hogy kik azok a preraffaeliták –, mégpedig azért, mert folyton olvasott, ráadásul egyszerre általában több könyvet. De sok mindenre saját magától jött rá. Bonyolult matematikai számításokat tudott levezetni papíron. A legnehezebb fejtőrőket is meg tudta oldani, és szerette visszafelé mondani a szavakat – például Mark Parkert „Kram Rekráp”-nak hívta. Szerette az anagrammákat, amikor egy szó betűinek sorrendjét felcserélve új szavakat hozunk létre, a „gyomorrontás”-ból például „toronymorgás”-t csinált, az „orrszarvú”-ból pedig „rovar zsúr”-t. Ezen kívül szerette felcserélni az egymás után következő szavak mássalhangzóit, mint amikor „összeforrt csont” helyett „összecsórt font”-ot mond az ember. És persze szókirakóban is verhetetlen volt.

Liznek csak egy órával ért később véget a tanítás, de ez az egy óra örökkévalóságnak tűnt azon a délutánon. Amikor

végre hazaért, meg sem vártam, hogy letegye a táskáját, egyből rázúdítottam, mi történt.

– Nem értem, miért találta ki ezt az egész történetet ezzel a Mark Parkerrel – mondtam, amikor végére értem a beszámolómnak.

Liz felsóhajtott.

– Anya mindig szeretett füllenteni – mondta. Anya mindig is mondott olyan dolgokat, amik Liz szerint nem biztos, hogy igazak voltak, például hogy kislánykorában együtt vadászott rókákra Jackie Kennedyvel, vagy hogy az egyik zabpelyhely-reklámban ő volt a táncoló banán. Anyának volt egy bordó bársonyzakója, és többször elmesélte, hogy amikor June Carter Cash hallotta őt játszani az egyik nashville-i bárban, felment a színpadra, és elénekelt vele egy dalt. A közönség megőrült a duettért, és akkor June Carter Cash levetette a vörös bársonyzakót, amiben volt, és ott a színpadon odaadta anyának.

– Ez például biztosan nem volt igaz – mondta Liz. – Láttam, hogy anya a templom mögött, egy jótekonysági ruhavásáron vette a zakót. Nem tudta, hogy nézem, én pedig soha nem mondtam el neki. – Liz kinézett az ablakon. – Mark Parker csak egy újabb táncoló banán volt.

– Jól elcsesztem, ugye?

– Ne hibáztasd magad, Bean!

– Be kellett volna fognom. Mondjuk, igazából nem is mondtam semmit.

– Tudta, hogy tudod – mondta Liz. – És ezzel nem tudott mit kezdeni.

– De ez nem olyan volt, hogy simán kitalált valami történetet egy fickóról, akivel nem is találkozott – mondtam. – Telefonon hívogatta. Ráírt helyette a lemezborítóra.

– Tudom – mondta Liz. – Elég ijesztő. Szerintem elfogyott a pénze, és ettől idegileg összeroppant.

Liz azt mondta, hogy rendbe kell tennünk a szobát, hogy amikor anya visszajön, úgy tudjunk tenni, mintha ez az egész Mark Parker-es örültség soha nem történt volna meg. Visszarámoltuk a könyveket a polcra, összeszedtük a kottákat, és visszatettük a lemezeket a tokjukba. Kezembe akadt az a borító, amire Mark Parker állítólag azt írta, hogy „Ezt a számot még azelőtt írtam rólad, hogy megismertelek.” Hátborzongató volt az egész.

HARMADIK FEJEZET

Arra számítottunk, hogy anya még aznap, vagy legfeljebb másnap este hazajön, de aztán eljött a hétvége, és még mindig nem jött vissza. Valahányszor nyugtalankodni kezdtem, Liz azt mondta, hogy ne aggódjak, anya eddig is mindig visszajött. Aztán megkaptuk a levelet.

Liz olvasta először, aztán odaadta, és leült az ablaknál álló pillangószékbe.

Drága Liz és Bean!

Hajnali három óra van, egy San Diego-i szállodából írok. Tudom, hogy mostanában nem voltam valami jó passzban, és egy kis időre és térre van szükségem ahhoz, hogy befejezzem a dalaimat, és hogy olyan anya lehessen, amilyen szeretnék lenni. Újra meg kell találnom a varázslatot. Imádkozom, hogy egyensúlyba jöhessenek a dolgok.

Tudjátok, hogy ti vagytok nekem a legfontosabbak a világon, és hogy hamarosan újra együtt leszünk, és jobb életünk lesz, mint valaha!

Küldök 200 dollárt, amiből tudtok elég csirkés pitét venni, amíg vissza nem jövök. Fel a fejjel, és ne felejtsetek el fogszelymet használni.

Szeretlek titeket,

Anya

Leültem Liz mellé, az ablakhoz, és a nővérem megszorította a kezemet.

- Vissza fog jönni? – kérdeztem.
- Persze – mondta Liz.
- De mikor? Nem mondta, hogy mikor.
- Szerintem nem tudja.

Kétszáz dollárból sok csirkés pitét lehet venni. Mr. Spinelli boltjában vettük a pitét, ami egy légkondicionált, hajópadlós üzlet volt a Balsam Streeten, a végében egy nagy hűtővel, és ott tartották a pitét. A fekete szemű, szőrös kezű Mr. Spinelli, aki állandóan csapta a szelet anyának, néha leárazta a pitét. Ilyenkor nyolcat adott egy dollárért, így alaposan be tudtunk vásárolni.

Esténként ettük meg a piténket, a piros konyhaasztalnál, de nem volt kedvünk Nyelj vagy hányj!-t vagy Hazudósát játszani, így vacsora után elmosogattunk, megcsináltuk a házi feladatunkat, aztán lefeküdtünk. Azelőtt is mi gondoskodtunk magunkról, ha anya elutazott, de a gondolattól, hogy talán még hosszú napokig nem jön vissza, komolyabban vettük a kötelességeinket. Amikor anya otthon volt, néha megengedte, hogy fennmaradjunk, de most mindig időben lefeküdtünk. Mivel nem volt ott, hogy igazolásokat írjon nekünk, soha nem késtünk el az iskolából, és soha nem lógtunk, még akkor sem, ha azelőtt néha ő maga engedte meg. Nem hagytunk koszos edényeket a mosogatóban, és minden fogmosásnál használtunk fogselymet.

Liz azelőtt is vigyázott néha kisgyerekekre, de amikor anya már egy hete nem jött haza, úgy döntött, valami más munkát is kell vállalnia, és elkezdett újságot kihordani. A *Grit* nevű újságot vitte házhoz, amiben olyan hasznos cikkek voltak, hogy

ha például naftalingolyókat lógatunk fel egy régi harisnyában a motorháztető alá, azzal távol tudjuk tartani a kocsinktól a mókusokat, így meg tudjuk akadályozni, hogy szétrágják a kábeleket. A pénz egyelőre nem aggasztott minket, mert gyűltek ugyan a csekkek, de azokat anya amúgy is mindig késve fizette be. Mégis, tudtuk, hogy ez nem mehet így örökké, és minden nap, amikor az iskolából hazafelé befordultam az utcánkba, reménykedve lestem a kocsibejárót, hátha megpillantom az autónkat.

Majdnem két hét eltelt már azóta, hogy anya elment, amikor bementem Mr. Spinelli boltjába feltölteni a csirkés pite készleteinket. Korábban azt hittem, soha nem fogom megunni a csirkés pitét, de az igazat megvallva, addigra már kezdett elegendő lenni belőle, már csak azért is, mert reggelire is azt ettük. Párszor megpróbálkoztunk a marhahúsos pitével, de az szinte soha nem volt leárazva, és Liz szerint nagyjátóval lehetett csak megtalálni benne a húst.

Mr. Spinellinek volt egy kis sütője a pult mögött, az ott készült hamburgereket és hot dogokat alufóliába csomagolta, azután betette őket egy piros hősugárzó lámpa alá, ami addig gőzölte a zsömléket és kifliket, amíg azok finom szottyosak nem lettek. Nagyon jó illatuk volt, de a költségvetésünk nem bírta volna el őket. Így végül telepakoltam a kosaramat csirkés pitével.

– Régóta nem láttam az anyukádat, Bean – mondta Mr. Spinelli. – Mi van vele?

Egy pillanatra mozdulatlanra merevedtem, majd azt mondtam:

– Eltörte a lábát.

– Sajnálom – mondta Mr. Spinelli. – Tudod, mit? Válassz magadnak egy jégkrémszendvicset. A vendégem vagy rá.

Este Liz és én a konyhaasztalnál csináltuk a házi feladatumkat, amikor kopogtattak az ajtón. Liz kinyitotta, és Mr. Spinelli állt a küszöbön, kezében egy barna papírtáskával, amiből egy kenyér lógott ki.

– Ezt az anyukátoknak hoztam – mondta. – Eljöttem, hogy megnézzem, hogy van.

– Anya nincs itt – mondta Liz. – Los Angelesben van.

– Bean azt mondta, hogy eltörte a lábát.

Liz és Mr. Spinelli felém fordultak, én pedig, hogy elke-rüljem a pillantásukat, elkezdtem körbejáratni a tekintetem a szobán. Annyira tűnhettem ártatlannak, mint egy kutya, aki fél perce falt fel egy sonkát.

– Los Angelesben törte el a lábát – mondta Liz nyugodtan. Mindig villámgyorsan feltalálta magát. – De nem súlyos. Az egyik barátja pár nap múlva hazahozza.

– Akkor jó – mondta Mr. Spinelli. – Majd meglátogatom, ha hazajött – tette hozzá, azzal odanyújtotta a szatyrot Liznek. – Tessék, ezt vegyétek el.

– Most mit fogunk csinálni? – kérdeztem Liztől, miután Mr. Spinelli elment.

– Gondolkodom – mondta Liz.

– Szerinted ránk küldi a gyilkanyesszeket?

– Lehet.

A „gyilkanyessz” szót Liz az *Alice csodaországban* című könyvből vette – ez volt a kedvenc könyve –, és azokra a túlbuzgó közalkalmazottakra használta, akik pusztá jó szándék-ból állandóan beleütötték az orrukat mások életébe, és azt lesték, hogy a gyerekek olyan családban élnek-e, amilyenben az ő túlbuzgó elképzeléseik szerint kellene. Előző évben is kijött hozzánk egy gyilkanyessz, hogy körbeszimatoljon, miután az iskolaigazgató a fejébe vette, hogy anya elhanyagolja a szülői

kötelességeit. Ezt abból gondolta, hogy elmeséltem az egyik tanáromnak, hogy kikapcsolták a házunkban az áramot, mert anya elfelejtette befizetni a villanyszámlát. Ez még Pasadenában történt, néhány hónappal azelőtt, hogy Lost Lake-be költöztünk volna. Anya nagyon mérges lett, azt mondta, hogy tudja, hogy az igazgató csak jót akart, de a pokolba vezető út is jó szándékkal van kikövezve, és hogy soha ne beszéljünk az iskolában az otthoni dolgokról.

Liz azt mondta, lehet, hogy árvaházba vagy nevelőintézetbe zárnak, ha tényleg ránk szállnak a gyilkanyesszek. Lehet, hogy elválasztanak minket egymástól. Lehet, hogy anyát börtönbe csukják, amiért elhagyta a gyerekeit. Anya nem hagyott el minket, csak szüksége van egy lélegzetvételi szünetre. Könnyedén megbirkóznánk a helyzettel, ha békén hagynának a gyilkanyesszek. Éppen az ő fontoskodásukból lesz a baj.

– De van egy ötletem – mondta Liz. – Ha muszáj, elmehetünk Virginiába.

Anya egy Byler nevű virginiai városban született. Az apjának pamutgyára volt a városban, törülközőket, zoknikat, bugyikat meg ilyesmiket csináltak. Anya bátyja, Tinsley bácsi pár éve eladta a gyárat, de még mindig Bylerben élt a feleségével, Marthával, egy nagy, régi házban a Mayfield nevű birtokukon. Anya is ebben a házban nőtt föl, de huszonhárom éves korában, vagyis tizenkét évvel ezelőtt elköltözött. Ez volt az az éjszaka, amikor fent felejtett a kocsii tetején. Azután nem nagyon tartotta a kapcsolatot a családjával, még a szülei temetésére sem ment haza, de azt tudtuk, hogy Tinsley bácsi még mindig Mayfieldben lakik, mert anya időnként előjött azzal, hogy mennyire igazságtalan, hogy Tinsley bácsi örökölte a házat, csak azért, mert ő volt a fiú meg az idősebb gyerekek. Ha valami történik Tinsley bácsival, ő fogja megörökölni

az egészet, és biztos, hogy azonnal el is adja, mert csupa rossz emlék köti a házhoz.

Mivel pár hónapos voltam csak, amikor elmentünk, sem Mayfieldre, sem anya családjára nem emlékeztem. Liznek viszont volt néhány emléke azokról az időkről, és ezek nem is voltak olyan rosszak. Sőt, igazából egészen varázslatosak voltak. Emlékezett a nagy, fehér házra, ami egy domb tetején állt, és amit hatalmas fák és élénk színű virágok vettek körbe. Emlékezett rá, hogy Martha néni és Tinsley bácsi duetteznek egy hangversenyzongorán, és hogy beragyog a nap a szoba hatalmas üvegajtóin. Tinsley bácsi magas, vidám férfi volt, aki néha megfogta Liz kezét, és megpörgette a levegőben, aztán felemelte, hogy elérje a barackokat a fán.

– És hogyan megyünk el Bylerbe? – kérdeztem.

– Busszal. – Liz már korábban felhívta a pályaudvart, hogy megkérdezze, mennyibe kerülnek a jegyek Virginiába. Nem olcsó, mondta, de volt még annyi pénzünk, amiből mind a ketten keresztül tudjuk buszozni az országot. – Már ha tényleg mennünk kell – tette hozzá.

Másnap, amikor iskola után befordultam az utcánkba, láttam, hogy egy rendőrautó áll a házunk előtt. A kék egyenruhás rendőr az ablakunknál ácsorgott, és próbált belesni rajta. Csak beköpött minket ez a Mr. Spinelli. Megpróbáltam elképzelni, vajon mit csinálna a helyemben Liz, és végül rácsaptam a homlokomra, hogy ha valaki néz, lássa, hogy nagyon elfelejtettem valamit.

– Az asztalomon hagytam a házi feladatomat! – kiáltottam fel a biztonság kedvéért, majd sarkon fordultam, és elindultam visszafelé.

Az iskola előtt vártam Lizt, és hamarosan láttam is, hogy jön le a lépcsőn.

– Te meg miért vágsz ilyen fejet? – kérdezte, amikor odaért hozzám.

– Zsaruk – suttogtam.

Liz félrevont a kifelé hömpölygő gyerekek áradatából, én pedig elmondtam neki, hogy láttam, ahogy egy rendőr bámul befelé az ablakunkon.

– Ennyi – mondta Liz. – Virginiába kell mennünk, Beaner.

Liz mindig a talpbetétje alatt hordta a pénzünket, így aztán egyenesen a buszpályaudvarra mentünk. Azt mondta, hogy mivel már majdnem vége van a tanévnek, a tanárainknak fel sem fog tűnni, hogy elmentünk. Eleve félévkor kezdtünk csak el ide járni. Ráadásul pont érett az eper, meg az őszi- és a sárgabarack, és a tanárok már hozzászoktak, hogy szüretkor jönnek-mennek a bevándorló családok.

Amíg Liz bement megvenni a jegyeket, én kint maradtam az állomás előtt, és az épület homlokzatán lévő ezüstszínű busz-emblémát tanulmányoztam. Június eleje volt, alig jártak az utcákon, felettem kéken ragyogott a kaliforniai égbolt. Néhány perc múlva Liz kilépett a pályaudvar épületéből. Félünk, hogy a jegyárusnak gyanús lesz, hogy egy gyerek távol-sági buszjegyeket vásárol, és majd kérdezgetni kezd, de Liz szerint a pénztárlakban ülő nő rezzenéstelen arccal csúsztatta oda a jegyeket. Legalább vannak olyan felnőttek, akik képesek a saját dolgukkal foglalkozni.

A busz másnap reggel háromnegyed hétkor indult.

– Ne hívjuk fel Tinsley bácsit? – kérdeztem.

– Szerintem jobb, ha csak úgy beállítunk – mondta Liz. – Úgy nem fog tudni nemet mondani.

Aznap este, miután megettük a csirkés pitét, Liz és én előszedtük a bőröndöket, amik még anya – ahogy ő nevezte – elsőbálozós időszakából maradtak meg. Tweedmintás anyagból készült szett volt, sötétbarna krokodilbőr fogantyú-

val és szíjakkal, sárgaréz zsanérokkaal és záraakkaal. A záraakra rá volt vésve anya monogramja: CAH, azaz Charlotte Anne Holladay.

- Mit vigyünk? – kérdeztem.
- Csak ruhákat – mondta Liz.
- Mi legyen Fidóval?
- Itt hagyjuk – mondta Liz. – Hagyunk neki annyi enni-
valót meg vizet, amivel kihúzza, amíg anya hazajön.
- Mi van, ha anya nem jön haza?
- Hazajön. Nem hagy el minket.
- Én sem akarom elhagyni Fidót.

Mit mondhatott volna erre Liz? Felsóhajtott, és megcsó-
válta a fejét. Fido utazik Virginiába.

A csomagolás eszembe juttatta azokat az alkalmakat, amikor ugyanígy elővettük az elsőbálozós időkből származó bőröndöket, összepakoltunk, és egyik napról a másikra továbbálltunk. Valahányszor anyának elege lett abból, ahogy a dolgok mentek, már költöztünk is el. Megfeneklettünk, jelentette be, máskor közölte, hogy a város hemzseg a vesztesektől, vagy hogy zsákutcába jutottunk. Néha a szomszédokkal való örökös veszekedésből, néha az udvarlóiból lett elege. Néha az albérletünk nem felelt meg az igényeinek, néha pedig egyszerűen csak unta a saját életét.

De bármi is volt az ok, előbb-utóbb mindig bejelentette, hogy ideje tiszta lapot kezdenünk.

Az elmúlt években laktunk Venice Beach-en, Taosban, San Joséban, Tucsonban, meg olyan helyeken is – például Bisbee-ben és Lost Lake-ben – amikről senki nem hallott. Pasadena előtt Seattle-be mentünk, mert anya azt gondolta, beindulnak a kreatív energiái, ha beköltözünk egy lakóhajóba a Sound folyón. Miután megérkeztünk a városba, anyának rá

kellett jönnie, hogy a lakóhajók drágábbak, mint gondolta, és végül egy dohos lakásban kötöttünk ki. Anya egyfolytában az esőről panaszkodott, és három hónap múlva el is költöztünk Seattle-ből.

Bár Liz és én sokat voltunk kettesben, még soha nem utaztunk anya nélkül. Nem tűnt olyan bonyolultnak a dolog, mégis egyfolytában azon járt az eszem, vajon mi vár ránk Virginiában. Anya csupa rosszat mondott a szülővárosáról. Sokat mesélt a textilgyárban dolgozó, maradi gondolkodású prolikról, akik szigetelőszalaggal javították meg a kocsijuk lökhárítóját, meg a mentás-whiskyvel védelő déliekről, akik nagy, régi házakban laknak, az őseik portréit árulják, hogy be tudják fizetni az adót és etetni tudják a vadászkutyáikat, és közben végig azokról az időkről ábrándoznak, amikor a színesbőrűek még tudták, hol a helyük. Mindez régen történt, akkor, amikor anya még kislány volt. Azóta sok minden megváltozott, és úgy képzeltem, hogy valószínűleg Byler sem ugyanolyan már.

Miután lekapcsoltuk a villanyt, Liz és én lefeküdtünk. Amióta az eszemet tudtam, közös ágyban aludtunk Lizzel. Azután kezdődött, hogy kisbabakoromban otthagytuk Virginiát, és anya rájött, hogy ha Liz mellé fektet, abbahagyom a sírást. Később aztán előfordult, hogy hosszú időt töltöttünk kétágyas motelszobákban, vagy olyan lakásokban, ahol csak falba süllyesztett, lehajtható ágy volt. Lost Lake-ben olyan kicsi ágyunk volt, hogy egy irányba kellett néznünk, és annak, aki hátul volt, át kellett ölelnie a másikat, különben lerángattunk volna egymásról a takarót. Amikor elzibbadt a karom, álomban óvatosan megböködtem Lizzel, és egyszerre átfordultunk a másik oldalunkra. A legtöbb gyereknek saját ágya van, és sokan azt gondolják, hogy furcsa – ráadásul kényelmetlen – ha az ember a nővérével alszik, de én szerettem.

Így soha nem voltam egyedül éjszaka, és mindig tudtam kivel beszélgetni. Igazából ilyenkor, a sötétben suttogva, egymásba fektetett kanalakként heverve lehet a legjobbakat beszélgetni.

- Szerinted jó lesz Virginiában? – kérdeztem.
- Jól fogod magad érezni, Bean.
- Anya utálta.
- Anyának mindegyik hellyel volt valami baja, ahol laktunk.

Szokás szerint hamar elaludtam, és bár még sötét volt, amikor kipattant a szemem, tökéletesen ébernek és tettre késznek éreztem magam. Akkor szoktam így ébredni, amikor tudom, hogy valami fontos és izgalmas dolog vár rám, és egyetlen percet sem akarok elvesztegetni a napból.

Liz is ébren volt. Felkapcsolta a villanyt, és leült a konyhaasztalhoz.

- Írnunk kell anyának egy levelet – mondta.

Amíg felmelegítettem a csirkés piténket, és kitöltöttem a maradék narancslevünket, Liz megírta a levelet. Úgy kellett fogalmaznia, hogy anyán kívül más ne értse.

Tipikus lizes levél lett.

Drága Kőr Dáma!

A gyilkanyesszek váratlan felbukkanása okán bölcs dolognak ítéltük elhagyni az épületet és meglátogatni Kallapos Tinsley-t és Marthát, a Hőscincért. A tükör másik oldalán várunk rád, a prolik kísértetjárta földjén, ahol Bean a világra jött, és ahol a bordacsoknak szanaszét állnak a tollai.

Szeretettel,
Tutyika és Mutyika

A konyhaasztalon hagytuk a levelet, majd nehezéknek rátettünk egy kék színű mázas bögrét, amit anya a keramikusfazekas korszakában készített.

NEGYEDIK FEJEZET

Ketten is leszálltak a buszról, miután az megérkezett a pályaudvarra, mi pedig lecsaptunk a helyükre, ami a jobb szélső elején volt. Itt sokkal jobb volt a kilátás, mint bal oldalt, a sofőr mögött. Liz megengedte, hogy enyém legyen az ablak melletti ülés, úgyhogy Fido műanyag dobozával az ölemben bemásztam, és leültem. A dobozba tettem egy kis vizet, meg egy lefordított tányért, hogy ráülhessen, a doboz tetejét pedig kilyuggattam, hogy kapjon levegőt.

Kinéztam az ablakon, miközben lassan kigördültünk a pályaudvarról. Abban bíztam, hogy anya időközben hazaért, és mindjárt megpillantom, ahogy a busz felé rohan, hogy leszedjen minket, mielőtt az elindul velünk az ismeretlenbe. De az utca üres volt.

A busz viszont zsúfolt volt, és mivel mindenki valamilyen céllal utazott, „Mi a történetük?”-et játszottunk Lizzel. Ezt a játékot is Liz találta ki, és az volt a lényege, hogy meg kellett tippelnünk, hogy melyik utas hova tart és miért, ki kellett találnunk, hogy boldogok vagy félnek, hogy valami izgalmas és csodálatos dolog vár rájuk, vagy valamilyen veszély és kudarc elől menekülnek, hogy csak látogatóba mennek, vagy örökre elhagyják az otthonukat. Voltak, akiknél könnyű volt kitálatni. A fiatal katonafiú, aki a hátizsákjára hajtott fejjel aludt, a családját és a barátnőjét ment meglátogatni farmerországba.

Utazott velünk egy elgyötört tekintetű, törékeny nő a kislányával. A nőnek sínben volt a karja, és Liz szerint egy férfi elől menekült, aki verte. A mellettünk lévő sorban egy skótmintás kabátos vékony fickó ült, füle mögé tűrt, egyenes hajjal. Miközben azt próbáltam kitalálni, hogy egy szórakozott matematikussal, vagy csak egy csavargóval van dolgunk, egyszer csak elkapta a tekintetem, és rámkacsintott.

Gyorsan félrenéztem – mindig nagyon kínos, ha rajtakapnak, hogy éppen bámulsz valakit –, de amikor kicsit később újra visszanéztem, láttam, hogy még mindig engem méreget. Aztán megint rám kacsintott. Ajjaj, gondoltam, és amikor Liz elment végére, a fickó odajött, és leült mellém. Átkarolta az ülésem támláját, a másik kezével pedig rábökött Fido dobozára.

– Mi van ebben? – kérdezte.

– A teknősöm.

– Az ő jegye hol van? – kérdezte, és egy pillanatig nagyon szúrósan nézett rám, aztán megint kacsintott. – Csak ugratlak. Hova mentek?

– Virginiába – mondtam.

– Csak így, kettesben?

– Az édesanyánk engedélyével utazunk – mondtam, majd hozzátettem: – És az édesapánkéval.

– Értem. Szóval testvérek vagytok – mondta, és közelebb hajolt. – Tudtad, hogy gyönyörű szemed van?

– Köszönöm – válaszoltam, és félrenéztem. Hirtelen kezdtem nagyon kényelmetlenül érezni magam.

Liz éppen ebben a pillanatban ért vissza a mosdóból.

– A székesemen ül, uram – mondta.

– Csak megismerkedtem a húgával, kisasszony – mondta a fickó, és felkelt a székről. – Azt mondta, hogy egészen Virginiáig mentek. Jó nagy kirándulás ez két ilyen csinos, fiatal lánynak.

– Semmi köze hozzá – mondta Liz, majd leült. – Totál perverz az ürge – súgta a fülembe. – Hogy mondhattad el neki, hogy hova megyünk? Nem szabad ilyet csinálni.

A perverz visszaült a helyére, de tovább bámult minket, így Liz úgy döntött, ideje átülnünk máshova. Már csak két szabad ülés volt a buszon, egészen hátul, a vécé mellett. Kiértődött a vegyszerek és a többi gusztustalan dolog szaga, és valahányszor átréselte magát valaki az ülésünk mellett, és magára csukta az ajtót, tisztán lehetett hallani, ahogy folytatja a vizet, fújja az orrát, krákog, és persze ahogy a kicsi vagy a nagy dolgát intézi.

A perverz párszor hátrajött a mosdóba, de olyankor elbámultunk a feje fölött, mintha észre sem vennénk.

A busz csak New Orleansig ment. Mivel hátul ültünk, mi szálltunk le utoljára, és mire odamentünk a csomagtartóhoz a bőröndjeinkért, a perverz már nem volt sehol. Még volt két óránk az Atlantába induló buszig, ezért a holminkat és Fidót betettük a poggyászmegőrzőbe, és elindultunk, hogy sétáljunk egyet. Liznél és nálam is komoly tünetekkel jelentkezett az általa heveny fenékzsibbadásnak nevezett múló betegség.

Forró nap volt, a levegő olyan nehéz és párás volt, hogy az ember szinte alig kapott levegőt. A buszállomás mellett egy zászlómintás mellénybe öltözött hosszú hajú fiú a *Felkelő nap házát* játszotta szaxofonon. Rengeteg ember volt az utcán, és vagy teljesen örült ruhákat viseltek – szmokingkabátot ing nélkül, tollakkal teletűzdelt kalapot –, vagy szinte semmit, és mindenki evett, ivott, nevetgélt, és táncolt. Táncolni volt mire, mert szinte minden sarkon állt egy utcazenész.

– Itt eléggé érezni lehet a vudut – mondta Liz.

Egy villamos tűnt fel az utca végén, és amikor odaért hozzánk, felszálltunk, hogy így folytassuk a városnézést. A kocsi